

Minder huisuitzettingen bij nieuwe aanpak sociaal team Weststellingwerf

Blijven praten, desnoods door de brievenbus

Het sociaal team van Weststellingwerf bestaat al vanaf 2000, maar hanteert de laatste drie jaar een nieuwe aanpak. Hiermee is het aantal gedwongen huisuitzettingen geminimaliseerd.

Reya Schaapman van Woon Friesland.

Geke van der Let van de Woningstichting Weststellingwerf.

Teamleider Regina Ponne.

MONIQUE FLINKER

Een soort rijdende rechter. Zo omschrijft teamleider Regina Ponne van de gemeente Weststellingwerf de aanpak waarmee het sociaal team enkele maanden geleden een buurtconflict oploste.

Twee buurvrouwen klaagden over hun buurman. Die werd van de woningcorporatie. Ze hebben met alle partijen gesproken en stemden de uitkomsten op elkaar af. „Als hij de televisie bijvoorbeeld aanzette, ging ik naar de burens om te kijken of ik iets hoorde. Zo wist hij hoe hard het geluid mocht staan.“ Al vier maanden gaat het nu goed.

Het sociaal team van Weststellingwerf wordt geleid vanuit de gemeente. Verder zijn de Woningstichting Weststellingwerf, WoonFriesland, maatschappelijk werk, Verslavingszorg Noord-Nederland (VNN), de kredietbank, politie, GGZ en Mee Friesland erbij betrokken. Een keer in de vier weken komen ze bij elkaar. Bovendien hebben alle betrokkenen toegang tot hetzelfde registratiesysteem. Meldt een van de organisaties iemand aan, dan krijgen anderen een melding. Binnen twee dagen ligt er een dossier.

Die snelheid is essentieel volgens Ponne. „Niemand wordt hier van het kastje naar de muur gestuurd.“ Dat vereist soms creatieve oplossingen, zegt ze.

Zo was er een man die overlast veroorzaakte in de buurt. De politie had hem in de smiezen, maar kon op dat moment niet ingrijpen. Het sociaal team werd erop gezet. Uiteindelijk gingen de GGZ en VNN langs. De man weigerde de deur te openen. „We gingen daarom elke dag langs. Een kwestie van verleiden noemen we dat.“

Sporadisch kon iemand met de man praten, door de brievenbus of via het raam in de keuken. Binnengelaten werd niemand. Pas toen de man met een paal tegen het raam van de burens sloeg, kon de politie ingrijpen. Hij werd beoordeeld door de GGZ en gedwongen opgenomen.

„Het gaat nu een stuk beter met hem“, meldt Ponne, die de mensen

ook achteraf blijft volgen. De familie was opgelucht, evenals de buurt. „Ook daarmee blijven wij tijdens het traject in gesprek, omdat problemen niet altijd direct opgelost kunnen worden. Wij mogen niet zomaar ingrijpen.“

Dat is ook lang niet altijd de opzet. „Er bestaat nog wel eens de misvatting dat het sociaal team wel even alles oplost, terwijl de cliënt rustig achterover kan leunen. Dat is niet zo. Wij zijn er om handvatten te geven, maar de cliënt moet het zelf doen.“

In totaal behandelde het sociaal team vorig jaar 160 gevallen. In een derde daarvan werd er binnen drie maanden een oplossing gevonden.

De nieuwe aanpak resulteert erin dat het aantal gedwongen huisuitzettingen drastisch lager ligt dan het landelijk gemiddelde. In 2010 waren dit er acht, in 2011 negen, vorig jaar vijf en dit jaar tot nu toe twee.

Ponne: „Dit is mede dankzij de samenwerking met de woningcorpo-

‘Wij geven alleen handvatten, de cliënt moet het zelf doen’

raties. WoonFriesland en Woningstichting Weststellingwerf melden nu als een huurder twee maanden geen huur heeft betaald. Dan proberen we zo snel mogelijk de oorzaak te achterhalen. Eerder zouden de corporaties meteen een deurwaarder hebben gestuurd, maar dat zou een huurder alleen maar verder in de problemen brengen. We werken nu oplossingsgericht.“

Volgens Omno Kortstra van Woningstichting Weststellingwerf levert het ook voor de corporatie wat op. „Wij hebben er niks aan als we naar de rechter moeten. Bovendien kost een gedwongen huisuitzetting ons alleen maar geld.“ Zijn collega van WoonFriesland, Reya Schaapman, beaamt dit. Maar, zegt ze, laat dit geen vrijbrief zijn om geen huur te betalen. „Als het echt niet anders kan, dan zetten we mensen alsnog uit. We willen best meedenken en -werken, maar mensen zijn uiteindelijk zelf verantwoordelijk.“

Een hulpverlener praat door de brievenbus met een probleemgezin. FOTO HOGE NOORDEN/JACOB VAN ESSEN

Regisseur van eigen leven

Bijna was hij uitzetting nummer drie van dit jaar geworden, vertelt Jacob*. Hij was het vertrouwen in hulpverleners al jaren kwijt. Als alleenstaande vader van drie kinderen had hij al het nodige meegemaakt. „Ik had wel wat munitie om me heen gebouwd en de deuren dichtgemetseld.“ Brieven en aanmaningen maakte hij niet open. „Ik gooi de ze rechtstreeks in de la. Zolang die dichtzat, was er geen probleem, dacht ik.“ Tot het één minuut voor twaalf werd. De rechter had al toestemming gegeven voor ontruiming. Omdat er kinderen in het spel waren, was er een zorgmisdrijf gedaan bij jeugdzorg. Regina Ponne van het sociaal team ging voor de laatste keer langs. „We hebben hem toen gevraagd of hij de deuren al had ingepakt. Pas toen drong de ernst van de situatie tot hem door.“

Dat was op een donderdagsavond. Na een lang gesprek met Ponne werd besloten dat Jacob maandagochtend negen uur met een geldbedrag op de stoep van de woningcorporatie moest staan om de ontruiming te stoppen. Dat lukte. Vervolgens is het sociaal team met Jacob aan de slag gegaan. Hij heeft zijn administratie uitgeplozen, alles werd op een rijtje gezet. Hij werkt nu samen met een gezinscoach en zit bij de kredietbank om uit de schulden te komen. Jacob nam zelf het voortouw hierin en regelde als wat moest gebeuren. Ponne: „Dit is toch wel het mooiste succes van het laatste half jaar.“ Jacob kan ermee instemmen. „Ik ben weer regisseur van mijn eigen leven. En dat voelt fijn.“

* Om privacyredenen is de naam gefingeerd.